Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 9 (569) ★ mierc. 30 ianuarie 1957 ★ 4 pag. 15 bani



DIMINEAŢĂ de iarnă

Nu-i vreme mai bună de săniuş decît atunci cînd strada e podită cu zăpadă îngheţată, iar soarele încălzeşte binişor. Şi, după cum bine v-aţi dat seama şi singuri — mai ales voi, cei din Bucureşti — cam aşa au fost zilele acestea... Se înţelege că o asemenea vreme n-ar putea mînia nici pe cel mai arţăgos om, ci din contra, i-ar crea o dispoziţie plăcută, vecină cu veselia.

Şi totuşi...

(Asta e prost, orice reporlaj are un „totuşi" al lui!)

...şi totuşi — am vrut să spun — eu am găsit oameni care ar trebui să fie uimitor de mîniaţi pe o asemenea vreme. Nu mă credeţi, poate? Vă rog!... Nu-s în orele cînd îmi arde de spus şotii. Şi, pentru adeverire, poftim numele lor (poate vreţi, spre totală convingere, să le scrieţi sau să le vorbiţi — mai ştii?): Vasile Dobre, Dumitru Jerducica, Eugen Mîndreanu şi Gioni-Gheorghe Buţu. Poate nu-s destui?... sau le vreţi şi adresele?! Iată-le, numai că nu pe-a fiecăruia în parte, ci pe-a tuturora în general, de la şcoală: Şcoala de 7 ani nr. 7 din Băneasa-Bucureşti.

Să vedem însă de ce s-a miniat fiecare dintre ei. Pentru aceasta, vă rog să-mi iertaţi nepoliticoasa preocupare de a-i fi urmărit „din umbră" pe fiecare în parte: Ce vreţi, curiozitate de reporter!...

Aşa dar, iată-mă pe urmele lui Vasile Dobre. La el acasă Vasilică s-a trezit brusc, gîdilat de o rază de soare ce s-a strecurat sfioasă printr-un ochi al perdelei din fereastră. Băiatul se întinde, aşa, binişor, de-i pîrîie oscioarele şi hop! fără urmă de lene, sare vesel în mijlocul camerei. Mămica îi şi pregătise un lighean cu apă rece, prosopul, micul dejun... şi repede, Vasilică termină cu toate.

— Vasilică, vezi să dai acum dimineaţă pe la pîine. Cumpără două, să avem şi pe mîine...

Vasile pufneşte pe nări, supărat:

— Dhi! La pîine... (apoi, ceva mai iritat): Nu zău, mămico, parcă n-ai şti carte... parcă n-ai fi luat parte la şedinţa cu părinţii, unde chiar tovarăşa directoare v-a spus să ne lăsaţi să ne facem lecţiile, în timpul liber să citim o carte, apoi să...

Mama nu-l mai ascultă de mult, dar el continuă să sporovăiască verzi şi uscate. Ea are treabă, e vînzătoare la „Aprozar" şi cumpărătorii nu vor să ştie că are un băieţel aşa de „harnic".

Vasile îşi ia ghiozdanul, scoate de acolo caiete, cărţi — mă rog, ustensile şi rechizite ce nu-s străine unui bun şcolar — şi se apucă să-şi facă lecţiile, (după ce, fireşte, aruncă o privire fugară ceasornicului din faţă, care... nepăsător, arată orele 8,30...

Nu apucă bine să-şi scrie o lecţie, că o voce zglobie de afară, îl strigă:

— Vasilică, mă Vasilică, mă!...

„Ăsta-i Gioni", îl ghiceşte Vasilică după voce pe Buţu Gheorghe, colegul său de clasă. Deschide fereastra şi-i strigă:

— Ei, ho! Ho odată, că te-am auzit...

— Vii cu... — se aude vocea, şi Buţu bălăngăne agale lănţişorul săniuţei pe care o duce „de căpăstru".

— Stai puţin! Şi — repezit cum e — în două minute Vasilică se iveşte în curte, gata echipat de... săniuş.

— Hai...

★

Cu toate că strada, netedă ca în palmă — stradă asfaltată, de! — şi acoperită cu un covor de nea semi-îngheţată, lasă sania să alunece în voie, tot nu poate sătura de săniuş doi pasionaţi ca Vasilică şi Gioni. Uite, sînt mai bine de două ore de cînd se dau cu sania şi, parcă-i un făcut — nu se satură băieţii şi pace!

— Buţule, dă-o naibii de stradă, mă! Tot mai bun e derdeluşul ăla... — face Vasilică arătînd cu coada ochiului locul cu pricina. („Derdeluşul ăla" e o ridicătură de pămînt de lîngă linia ferată, la o aruncătură de praştie de casa lui Dobre.)

— Nu zic ba — îşi dă cu părerea, pe gînduri, Gioni. Da' chestia e cum ajungem? Aia-i!

— Ei da, la asta nu m-am gîndit...

Dobre a căzut şi el pe gînduri. Dar nu pentru multă vreme. Deodată numai ce-l auzi:

— Ei, ce — n-am voie? Şi ce, dacă trec prin faţa şcolii... ce, n-am voie? la hai... să vedem, ne zice careva ceva?

— Păi, nu cred să ne zică. Că directoarea-i în concediu şi profesorii vin tocmai după amiază. Aşa că...

★

...Aşa că hîrşti! în jos — ca vîntul, trage sania în sus — ca un cal. Vremea asta, cea mai năbădăioasă fiinţă din lume, a trecut ca nimica... Şi ora 12 i-a prins pe cei doi sus, pe derdeluş.

— Buţule, e 12, hai acasă!...

Ultima notă zglobie a soneriei se stinsese de mult pe coridoare, cînd uşa clasei se deschise şi în prag apărură pri[...]tenul Dobre şi amicul Buţu. Aveau niş[te] mutre plouate!... dar, văzînd că profes[o]rul n-a intrat, se înveseliră.

— Astăzi ştiu că m-am dat cu sani[a] se lăudă Dobre.

— Ei, te-ai dat astăzi! se auzi o voc[e]. Te dai tu în fiece zi. Ce trebuie să [te] lauzi?

Dar Dobre nu se lăsă:

— Auzi, Buţule! Zice că mă lau[d] spune-le, tu, că ei zic că mint...

Dar uite-l pe profesor. Profesorul F[...]rea Tudor, de rusă. Parcă ar şti ce-[au] făcut flăcăii ăştia doi. Ei, să vezi că şti[e]. De unde?...

— Să iasă la lecţie, — accentuă pr[o]fesorul — Buţu... şi Dobre... cu caietul.

★

Aici eu zic să închei reportajul. De c[e?] Uite aşa, nu-mi place să scriu desp[re]



lucruri triste. Dacă vreţi să ştiţi sfîrş[itul,] scrieţi-le voi, amicilor.

Ştefan ZAIDES



PALATUL PIONIERILOR *din Bucureşti este veşnic tînăr. Vara ca şi iarna aleile sale sînt cutreerate în lung şi în lat de sute şi sute de copii.*

Aparatul fotografic a prins impunătoarea clădire a Palatului. Fără îndoială însă că, undeva prin apropiere, trebuie să se desfăşoare un concurs de

Scurte ştiri

Concurs artistic

In întreaga regiune Timişoara pionierii se pregătesc pentru concursul artistic de cîntece şi dansuri. Vestea aceasta a ajuns repede şi la Şcoala de 7 ani din comuna Lenauheim. Pionierii artişti amatori de aci au pregătit cîteva cîntece populare: „Lele de la Orăştie", doina „Di-di murgule" şi altele. Echipa de dansuri a unităţii repetă acum o învîrtită. „Ardeleana" şi „Hora ca-n

O fată harnică

Pioniera Lupu Rodica din comuna Mogoşeşti, raionul Paşcani e o bună gospodină, îi place să dea ajutor mamei la treburile casei. Astă vară ne spune că şi-a ajutat părinţii şi la munca cîmpului. A prăşit, a cărat apă cu ulciorul şi a dus mîncare tatii. Acum iarna, după ce-şi termină lecţiile, împleteşte ciorapi pentru toţi ai casei.

Mîini îndemînatice

Ca să înţeleagă mai uşor lecţiile la geografie, pionierii din clasa a IV-a a Şcolii nr. 8 din Cluj confecţionează, la cercul de mîini îndemînatice, diferite planşe. De curînd au modelat din [...] *cum pionierii dintr-a IV-a pregătesc planşe pentru geografie şi ştiinţele naturii şi diferite corpuri geometrice pentru matematică.*

Punct de atracţie

„«Cercul tehnic» de pe lîngă Intreprinderea de produse metalice „11 Iunie", este punctul de atracţie al activităţii noastre — ne scrie pionierul Vasile Aburel, de la Şcoala nr. 3 din Galaţi. In prima zi, tov. Iordache — maistrul nostru — ne-a pus în mînă o pilă, ne-a încredinţat o menghine şi o bucată de metal, ne-a învăţat să-i dăm forme diferite: poate nu vi se pare cine ştie ce toate acestea, dar noi le facem cu plăcere, deoarece ştim că numai astfel vom putea trece la

INFORMAȚII — ȘTIRI — REPORTAJE — NOUTĂȚI ȘTIINȚIFICE

COMENTARIUL ZILEI

PACIFICATORII sau PALMIERII DUM-DUM

La In Salah, la Ouargla, la Fort Charlet, pretutindeni pe pămîntul Algeriei s-a înmulțit grozav în ultima vreme un soi ciudat de palmieri. In loc de frunze au baionete albastre iar nemaipomenitele lor fructe seamănă uluitor cu bombele și gloanțele dum-dum. Palmierii ăștia nu i-a născut arzătorul soare algerian. Nu. I-au transplantat, în semn de prietenie, colonialiștii francezi ca să hrănească cu fructele lor poporul flămînd al Algeriei. In schimb, colonialiștii nu iau decît nimica toată, niște fleacuri acolo: cărbuni, fier, plumb, zinc, cereale...

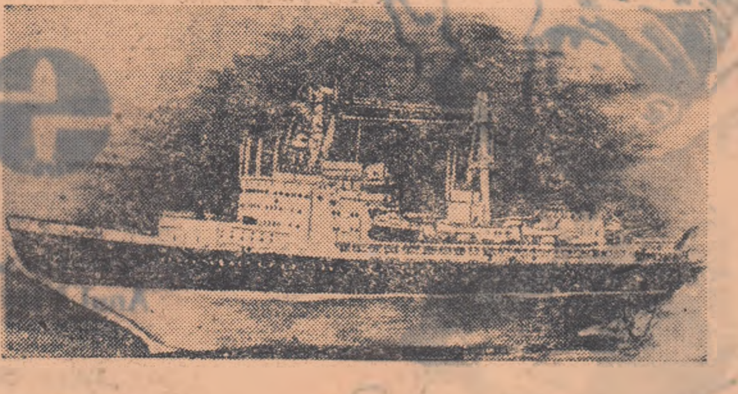
Dar se vede treaba că algerienii nu apreciază generozitatea ocupanților și nici „fructele" lor, fiindcă din 8 milioane de locuitori, 3 milioane rabdă permanent de foame. Algerienii ar prefera poate griul strămoșesc, dar peste 80% din terenurile agricole aparțin europenilor. Și atunci nu le-a rămas decît lupta.

...S-au scurs mai bine de 100 de ani de cînd monopoliștii francezi au cotropit Algeria, transformînd-o în colonie. Un veac de suferințe crîncene pentru poporul împilat. Colonialiștii au izbutit în Algeria un record sinistru. I-au adus pe indigeni la sapă de lemn. Foametea a atins în Algeria proporții neînchipuite. Salariul zilnic al muncitorilor de pe plantații nu le ajunge pentru o coajă de pîine. Locuințele lor? Gropi în pămînt, maghernițe de tinichea. Invățămînt? Asistență sanitară? Zero. Libertăți politice? Iată una: votul unui european în alegeri este egal cu votul a 9 băștinași.

Algerienilor nu le-a rămas decît lupta. Și luptă vitejește, cu pieptul gol împotriva baionetelor. Dar blajinii colonialiști nu pot suferi răzmerița. Ei s-au născut pacificatori. Guvernul francez afirmă aceasta sus și tare. Și nu numai în vorbe, ci și în fapte. Efectivul trupelor colonialiste a sporit de la 150.000 la 400.000 de soldați. Au trimis în Algeria tancuri și tunuri care pacifică fără răgaz. Sate întregi sînt rase de pe fața pămîntului. Polițiștii arestează, schingiuesc, ucid. După declarațiile unui membru al Adunării Naționale Franceze, de la începutul luptelor au fost exterminați pînă acum 48.000 de algerieni. Acești 48.000 de „pacificați" sînt o mărturie concretă despre dorința arzătoare de liniște a imperialiștilor, despre bunătatea inimii lor.

Dar, cum spuneam, algerienii nu le apreciază generozitatea. Ei luptă. Tot mai îndîrjit, mai cu succes. Din cîteva detașamente răzlețe, armata națională algeriană de eliberare numără azi 134.000 de oameni. O treime din teritoriul Algeriei a și fost eliberat de sub dominația colonialiștilor. Și greu încercatul popor al Algeriei își va dobîndi pînă la urmă libertatea, cum și-au dobîndit-o Marocul și Tunisul. Fiindcă nu mai trăim în secolul robiei. Milioane de oameni din toată lumea își înalță glasul liber, cerînd cu tărie încetarea jugului colonialist. Insăși poporul Franței este împotriva atrocităților din Algeria. Opinia publică mondială cere Organizației Națiunilor Unite să discute și să rezolve problema algeriană în spiritul apărării libertății și independenței, în spiritul celor mai înalte principii de umanitate.

Vasile MANUCEANU



CE E NOU

In Uniunea Sovietică se construiește primul spărgător de gheață atomic. Iată în fotografia alăturată macheta acestui spărgător.

★ ★ ★

VREAU S-O CUNOAȘTEȚI PE REGHINA!

Cred că a împlinit 18 ani. Cu cîtva timp în urmă, am întrebat-o cîți ani are și mi-a răspuns rîzînd:

— Acuș, acuș 18!

E înălțuță, mlădie, are ochii negri iscoditori și plini de șiretenie. Cînd rîde — acest lucru se întîmplă mereu — dinții mărunți sticlesc într-o albeață de fildeș. Vorbește apăsat și își alege cuvintele „ca un om mare". Cînd i-am spus acest lucru, s-a prefăcut că se supără.

Cînd era de vîrsta voastră, a rămas orfană. O mătușă a sfătuit-o să intre într-o fabrică, să învețe o meserie serioasă. Și Reghina a intrat la fabrica de încălțăminte „Janoș Herbak" din Cluj.

Asta s-a întîmplat de mult... A fost tristă o vreme, sperioasă și sfielnică, întocmai ca un pui de ciută. Dar cele cîteva sute de fete cu care lucrează în secție au învățat-o să rîdă, să glumească și Reghina Coroianu le-a întrecut pe toate, pe neobservate parcă. La 16 ani era fruntașă în producție. Această titulatură o covîrșea, n-o lăsa să doarmă multe nopți. A simțit că puterile ei de muncă au fost prea puțin valorificate.

De aceea, în orele libere, Reghina a început să se gîndească la un model de sandale pentru sutele de fete pe care le întîlnea zilnic pe stradă, și cu toate că nu le cunoștea, îi erau nespus de dragi. Modelele expuse în vitrinele magazinelor i se păreau urîte și nedemne de frumusețea tinereții.

Sandalele create de Reghina au fost primite cu multe obiecții, mai ales din partea unor neînțelegători pentru care gustul artistic nu însemna prea mult.

Pînă la urmă, după cum cititoarele noastre se pot convinge, în vitrine au apărut sandale și pantofi care pot satisface toate gusturile. Să știți că în aceasta a avut și Reghina un cuvînt greu de spus.

Vreți să știți mai multe despre viața ei? Școala de calificare, ambiția de a deveni maistră, spectacolele de operă, întîlnirile cu prietenele sîmbătă seara, la dans, în sala clubului, iată numai cîteva aspecte din viața ei.

Cînd i-am spus să vreau s-o fac cunoscută copiilor în „Scînteia pionierului", mi-a răspuns zîmbind:

— Tare-mi sînt dragi. Spune-le că-i sărut pe toți.

Vreau s-o cunoașteți pe Reghina!

Dacă aveți o clipă de răgaz, scrieți-i pe adresa fabricii de încălțăminte „Janoș Herbak" din Cluj și vă asigur că are să vă răspundă.

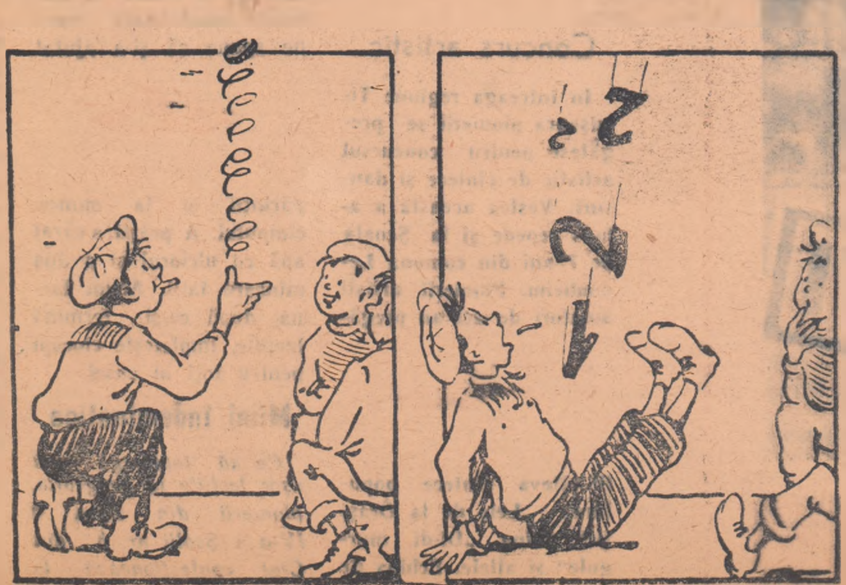
P. AIOANEI

RADIO GLOB

● *Datorită amestecului armat în treburile țărilor din orientul arab, Anglia trece printr-o grea criză de combustibil. Criza de combustibil a făcut ca automobilele din Londra și alte orașe engleze să fie înlocuite cu trăsuri și chiar cu diligențe care erau la modă în prima jumătate a secolului XIX*

● *După încercarea neizbutită a unor țări din O.N.U. de a se amesteca în treburile interne ale R.P. Ungare, imperialiștii au născocit altceva. Misiunea americană la Budapesta a convocat o conferință a reprezentanților diplomatici ai unor țări occidentale. La conferință s-a hotărît să se întocmească în numele unor „observatori voluntari" o dare de seamă asupra situației din Ungaria. Cu alte cuvinte, un fel de spionaj oficial...*





Cum arunci... *...și cum cade!!!*

(Bălășoiu Toma, clasa a VII-a din Smirdiosa, joacă rișca)

Știință

CURIOZITĂȚI ★ MEȘTERUL „ȘTIE TOT" VĂ INVAȚĂ ★ ȘTIAȚI CĂ...

Peștele lumînare



De-a lungul litoralului dinspre oceanul Pacific al Americii de Nord, și anume de la Alaska și pînă în statul Oregon, trăiește „eulahonul" — un pește lung de aproape 30 cm.

In vremuri îndepărtate indienii foloseau acest pește pentru luminatul colibelor lor, deoarece el conține foarte multă grăsime.

Indienii uscau eulahonul, treceau prin el un fitil, fixau peștele în poziție verticală și aprindeau capătul fitilului ieșit afară. In felul acesta obțineau o lumînare neobișnuită, care ardea încet și cu o flacără constantă.

Acum din eulahon se extrage un fel de untură întrebuințată în medicină.

E folositoare durerea?

La drept vorbind, întrebarea din titlu ar putea să-i mire pe mulți. Cum adică e folositoare durerea, cînd orice om caută s-o evite! (Intre noi fie vorba, cîți dintre voi nu fug de injecții, tocmai pentru că înțepătura lor nu prea produce plăcere!) Și totuși omului îi este necesară durerea.

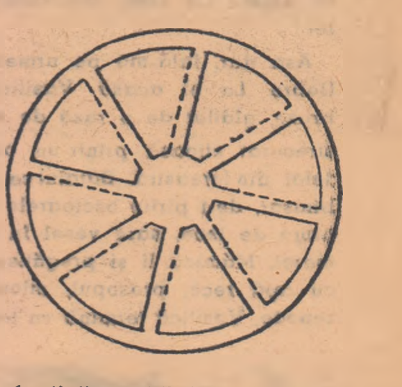
La Paris, a fost internată într-un spital o fată de 16 ani nu pentru că ar fi suferindă (ar simți vreo durere), ci dimpotrivă, tocmai pentru că nu simțea deloc durerea. Limba îi era brăzdată de mușcături. Medicii își dau silința ca fata să capete simțul durerii.

O morișcă de vînt

Pe o bucată de hîrtie subțire, cu ajutorul unui compas și al unei rigle, desenați morișca de mai sus. Aveți însă grijă să faceți toate dimensiunile de două ori mai mari. (Raza cercului mare va fi în acest caz de 4,2 cm, iar spițele și marginea moriștii vor avea o lățime de 4 mm. Cercul mic, din centru, va avea raza de 1 cm.) După ce ați desenat morișca, tăiați hîrtia în felul cum arată linia plină. Paletele moriștii se îndoaie în dreptul liniilor punctate.

Puneți morișca pe o bucată de carton și apăsați în centrul ei cu vîrful mai rotunjit al unui creion. (Grafitul creionului va ajuta moriștii să se învîrtească mai ușor).

Puneți acum morișca în vîrful unui ac și țineți-o așa cum se vede în cel de al doilea desen. Morișca va începe să se învîrtească, așa, ca din senin. De fapt explicația e simplă: aerul cald, format în ju-



rul mîinii, se ridică în sus și mișcă morișca.

Dacă vreți ca morișca voastră să se învîrtească uluitor de repede, construiți-o dintr-un carton de dosar sau orice alt carton subțire. Fixați acul în dopul unei sticluțe. Morișca astfel alcătuită așezați-o



pe sobă sau calorifer. Un sfat: cînd apăsați în centrul moriștii cu creionul aveți grijă să nu găuriți hîrtia sau cartonul.

Fii de miner



Pe strada asta, da; dar strada este mare și cum să-l găsesc pe Holaszi Iosif, cînd nu știu numărul? Ei, doar n-o fi în pădure. O să întreb eu pe cineva.

Și, tot punîndu-mi astfel de întrebări, iată că în fața mea se ivește un grup de copii. Nici n-au băgat de seamă cînd m-am apropiat de ei. Erau tare preocupați; unul, cu mîna la bărbie, altul, scărpinîndu-se la ceafă, iar alții, cu mîinile în șolduri și în buzunare, lăsau să se înțeleagă că au de rezolvat o problemă gravă. Ce să-i frămînte atîta pe micuții aceștia, care n-au mai mult de opt ani? Drept să spun, m-au făcut și pe mine foarte curios. N-am întrebat nimic, dar am rămas mai departe nemișcat, ca să aflu taina acestei consfătuiri în stradă.

— Tovarășe director, eu cred că nu mai e nimic de făcut, intrarea în galerie e astupată, spuse cel cu mîna la bărbie.

— Da, și apa în curînd o să-i înece pe toți, adăugă unul din dreapta lui.

— Tu ce spui, Nicolaie? i se adresă „directorul" unuia care ținea mîinile în șold.

— Păi, eu, tovarășe director, zic că vorba lungă e...

Are dreptate Nicolaie, zise „directorul". Trebuie să intervenim imediat, tovarăși. Adunați toți oamenii din brigadă, și la lucru.

După fețele lor îngrijorate, puteai crede că s-a întîmplat ceva în mină. Dar cum nu era decît un joc „de-a minerii", i-am întrerupt o clipă, de a îndeplini dispoziția „directorului", cerîndu-mi, bineînțeles, iertare și întrebîndu-i unde stă Holaszi Iosif.

— Ioszi? păi el e fratele lui. Măi Mișu, cheamă-l pe Ioszi.

— Lasă că merg și eu cu tine dacă vrei, mă adresai eu lui Mișu, care pînă mai acum cîteva clipe jucase rolul directorului.

In curte mă întîmpină zîmbetul prietenos și primitor al unui băiat care ține, în mînă o găleată cu cărbuni

★

— El e Ioszi, îmi spune Mișu... Ioszi, pe tine te caută

Inăuntru (adică în casă), lîngă sobă, stătea un alt băiat, care-și făcuse din genunchi leagăn pentru un micuț ca de vreo doi anișori și mesteca într-un laboș de mîncare.

— El e fratele meu Ion, și el Andor, mi-i prezentă Mișu. Andor e cel mai mic.

După ocupația fiecăruia, mi-am dat seama că mama nu era acasă, așa că, vrînd nevrînd, făceau pe gospodarii.

— Spune-mi, Ioszi, numai cînd lipsește mama aduci cărbuni pentru foc?

— Ba nu, știți... mama lucră și ea în mînă și cînd vine acasă e obosită, așa că o ajutăm.

— Cum s-ar spune, sînteți mîna dreaptă a mamei.

In casă era curat și toate la locul lor, ceea ce mă făcu să cred că, fiind ocupați cu gospodăria, n-au timp să-și pregătească lecțiile. Fără supărare, așa m-am gîndit eu.

Insă Andor, care cu cîteva clipe înainte părăsise „leagănul" și intrase într-o cameră alăturată, se înapoie cu un creion colorat în mînă și lăsă ușa deschisă. Pentru a-l scuti de privirea mustrătoare a lui Ion, am sărit repede s-o închid. Privirea mi se opri însă pe o bancă dublă frumos lucrată, alături de care stătea o măsuță făcută de mîini începătoare, pe măsuță erau așezate niște cărți. Mă uitam cu mirare la banca cea frumoasă, dar nefolositoare. Băieții mi-au ghicit gîndul și mi-au explicat că învață la măsuță, fiindcă e făcută de ei.

Printre cărțile de școală se aflau două volume de poezii: Unul de Eminescu și altul de Alecsandri.

— Cui îi place literatura? Ție, Ioszi!

— Lui Ion îi place, și mai ales poeziile.

— Mie îmi place mai mult matematica. Vreau să mă fac inginer de mine și am auzit că la Institut trebuie să știi multă matematică. Numai că nu cred să ajung eu acolo, că tare-i greu.

— Lasă, Ioszi, ție ți-e teamă, care ai cinci la matematică. Și la celelalte materii tot cinci are, îmi spuse cu laudă Ion.

— Și el are doi de patru și restul cinci.

La acest răspuns, îi privii cu toată atenția. Intr-adevăr, fețele lor vioaie, inteligente, și ochii pătrunzători mi-au confirmat pe deplin spusele directorului școlii medii din Lonea, că Holaszi Ioszi și Holaszi Ion sînt niște elevi fruntași.

Cînd să-mi iau rămas bun, mă întrebară cine sînt. Le-am răspuns că de-acum încolo sînt un bun prieten al lor.

— Nu cumva sînteți de la „Scînteia pionierului"...?

— Ei, la revedere, băieți, și succes la învățătură.

Pe drum visam în locul lui Ioszi și-l vedeam inginer, punîndu-și toată priceperea în extragerea aurului negru, pentru fericirea oamenilor muncii, iar Ion, cine știe, poate va cînta în versuri frumusețile văii Jiului și viața nouă pe care acum o făuresc părinții lui.

D. TRAISTARU



La lucru în laboratorul de științele naturii.

Răsfoind REGULAMENTUL

Explicație la un paragraf

„...Făgăduiesc să învăț și să mă comport în așa fel încît să devin un cetățean demn al patriei mele, Republica Populară Romînă".



...Acesta este un fragment din angajamentul tînărului pionier, despre care am vrea să discutăm astăzi. Și pentru ca, din capul locului, să ne înțelegem, am să vă povestesc o mică întîmplare. Ea s-a petrecut, nu de mult, la Școala de 7 ani din comuna Cervenia, raionul Zimnicea.

★

Era în recreația mare. Țane Alexandru se juca în curte cu cîțiva băieți. Deodată, el îl zări pe Costică, un băiețaș de vreo cinci ani jucîndu-se cu o cutie de chibrituri lîngă șira de paie din curtea vecină școlii.

— Costică, aruncă chibriturile, vezi că dai foc la șiră, îi strigă Țane băiețașului.

Costică, care probabil nu auzise, continuă să se joace mai departe. Și, pînă să ajungă Țane la el, un colț al șirei luă foc. Atunci, fără să-și piardă firea, Țane se repezi la clopotul care vestea copiilor recreația și începu să tragă tare de el. Ceilalți băieți cu care se jucau începură să strige:

— Foc! Săriți!

Copiii ceilalți auzind strigătele se repeziră afară din clase și alergară într-un suflet în curtea vecină. Au alcătuit trei echipe de la cele trei fîntîni de lîngă școală și pînă la șira de paie. Apoi, căldările cu apă au început să treacă una după alta prin mîinile copiilor: de la Mihăilă la Păunescu, de la Păunescu la Mitran Anghel, de la Mitran la Banu Ion și așa mai departe. Da' pe Mușcheci Ioana o cunoașteți? Desigur n-aveți de unde. Ea împreună cu Mihăilă Alexandru au fost cei mai curajoși pionieri. S-au urcat cu scările pe șiră, iar de acolo, de sus, împreună cu cîțiva oameni din sat au început să izoleze focul. Ceilalți copii, de jos, le dădeau într-una gălețile cu apă. Intr-o jumătate de oră incendiul a fost stins, iar jumătate din șiră a fost salvată.

★

Oare, cele de mai sus înseamnă să stingeți și voi în fiecare zi cîte un incendiu? Asta în nici un caz. Totul e să fii gata să-i ajuți pe cei din jurul tău, să nu stai nepăsător... Dacă întîlnești, de pildă, o bătrînică împovărată, s-o lași să se care singură? sau dacă vezi doi copii care se bat și se înjură... Caști gura la ei? Desigur să nu. Cel care nu se împacă cu gîndul: „Ei ce-mi pasă mie?" atunci cînd se întîmplă ceva rău, va fi desigur un bun cetățean. De asemeni, acel care participă din toată inima la un lucru folositor tuturor.

Iată dar ce vrea să spună pasajul din „Angajamentul tînărului pionier" despre care v-am vorbit în primele rînduri.

Radu POPA

O întîmplare de necrezut

Așa cum v-am mai spus odată, cunosc eu cîteva școli unde se petrec niște întîmplări pe care, chiar de le-ai vedea cu ochii tăi, și tot nu le-ai crede. Numai că eu, uite, vă dau cuvîntul meu de onoare, că tot ceea ce vă povestesc s-a petrecut aievea · n-am inventat nimic. Poate vreun personaj, două, încolo — nimic! — pe cinstea mea!

Ei, dar uite că m-am luat cu vorba și uitai să încep a vă povesti o întîmplare uluitoare, petrecută la școala din satul Tamaș, comuna Chetriș, regiunea Bacău. Este acolo o fată pe care o cheamă Chirica Maria. Intr-una din zile, Chirica mergea la școală tare îngîndurată. Numai iaca la o răspîntie îi iese în față o babă buhăită, grasă, grasă cît o bute.



— Bună ziua, fata mătușii! Dar de ce ești așa dusă pe gînduri?

— Sînt necăjită, tare necăjită! N-am avut vreme să-mi scriu temele.

— Ha... ha... ha... mi-am închipuit eu că asta trebuie să fie! Da, fetițo, ăsta-i un mare necaz! Dar dacă tu vrei, eu te scap de necaz.

— Cum, mătușă?

— Nu-i mare lucru. Uite, de pildă, îi spui profesorului că te-a durut capul.

— Vai, mătușă, să mint?

— Dar ce, zic eu să minți? Am aruncat și eu așa.. o vorbă.

Chirica a pornit din nou spre școală. Tot îngîndurată, dar parcă n-o mai frămînta atîta grija temelor nescrise, cît mai ales sfatul dat de coana Lene — căci baba aceea buhăită chiar coana Lene era.

— La urma urmei, de ce n-aș face așa? Să-ncerc...

Și în ziua aceea Chirica motivă că nu și-a scris tema din pricina unei îngrozitoare dureri de cap.

S-o fi vrăjit coana Lene pe Chirica, să se fi întîmplat altceva, nu vă pot spune — atîta doar că Chirica a început să vină la școală, tot mai des, ba cu lecțiile neînvățate, ba cu temele nescrise. Și întotdeauna din pricina durerii de cap, a scrîntirii unui picior sau mai știu eu ce.

Trece așa o vreme și iarăși coana Lene o vede pe Chirica și mai îngîndurată.

— Dar ce-ai mai pățit, draga mătușii? Din nou tristă?



— Sînt amărîtă! Uite, trebuie să arăt caietul de note părinților și în carnetul meu numai note bune nu-s. Ce-o să-mi facă mama!...

— Hm! Da, nu e deloc plăcut. Ce-ar fi însă să rupi foaia asta?

— Cum mătușă, să-mi mint părinții?

— Dar ce, zic eu să-i minți? Rupi foaia și atîta tot.

De prisos să vă mai spun că Chirica chiar așa a făcut. Numai că din asta... dar să vă spun mai pe îndelete. In clipa cînd foaia ruptă căzu pe pămînt, se rostogoli de trei ori, apoi începu să se lungească, să-i crească mîini și picioare, devenind în cîteva clipe o pocitanie, hîdă și plină de răutate.

— A mea ești, ha... ha... Iar eu sînt Corigența, ha... ha... De acum nu mai scapi de mine.

Și zicînd acestea, pocitania se dădu iarăși de trei ori peste cap, se făcu mică, mică, încît nu se mai zări. Dar cînd Chirica ridică ghiozdanul înțelese că pocitania intrase acolo.

Nu pot să știu dacă Chirica a mai avut de-a face cu hida Corigență. Atîta doar că atunci cînd o simți în ghiozdan, fata se cutremură de spaimă.

— Ce să fac, cum să scap? — se văită ea pînă ce-i veni în minte un gînd bun. In loc să se ducă acasă, se duse la profesoară și-i povesti toată tărășenia.

— Da, fetițo, e greu! Dar dacă ai ascultat pînă acum atîtea sfaturi, primește unul și de la mine.

— Care?

— Un sfat pe care l-ai auzit de atîtea ori: Invață!

★

Zilele trecute Chirica mergea din nou îngîndurată spre școală. Coana Lene, care aștepta de mult un asemenea prilej, căută îndată să intre în vorbă.

— Iarăși tristă, fetițo? Te pomenești că iar n-ai scris temele!

— Ba de scris le-am scris, răspunse fata. Dar altceva mă frămîntă pe mine.

— Ce anume? se arătă baba plină de interes.

— Mă gîndesc cum să-ți dau și eu un sfat.

— Un sfat? Nu zău? Și care anume?

— Să piei din calea mea. Du-te pe pustii!

Și uite așa s-a terminat povestea asta de necrezut. Dar mi-am dat cuvîntul de onoare că e adevărată. Am mai inventat eu un personaj, două, încolo nimic! Pe cinstea mea!



Vasile BIRGAOANU

11 ani de la proclamarea Republicii Populare Ungare

POPORUL FRATE MAGHIAR

La 30 ianuarie, Republica Populară Ungară împlinește 11 ani de existență. Poporul frate maghiar întîmpină această aniversare, muncind eroic, din răsputeri, pentru a înlătura urmările acțiunii contrarevoluționare din toamna anului trecut, pentru a reface și dezvolta economia țării. Evenimentele tragice în care elementele fasciste din Ungaria, ajutate de imperialiști, au masacrat oameni nevinovați, au ars case și au distrus opere de artă, vă sînt cunoscute. Prin forța armelor și prin propagandă mincinoasă, contrarevoluționarii au încercat să răstoarne orînduirea democrat-populară și să reinstaureze domnia capitaliștilor și moșierilor, teroarea fascistă. Poporul maghiar, cu ajutorul bravilor ostași sovietici, a învins însă, înăbușind încercarea criminală. Fiii cinstiți ai Ungariei, oamenii muncii știau pentru ce luptă și ce apără. Cuceririle, realizările poporului muncitor din anii de după eliberare le sînt sfinte.

Despre cuceririle acestea, despre prăpastia dintre orînduirea capitalistă și stăpînirea poporului, vorbesc răspicat cifrele. Iată una singură: In 1930—31, în școlile medii maghiare, învățau doar 2365 copii de muncitori. In 1954—55, numărul lor crescuse la 59.000. E deajuns de grăitor.

Poporul maghiar și-a salvat cuceririle sale revoluționare. Ostașii sovietici l-au ajutat pentru a doua oară să-și cîștige libertatea.

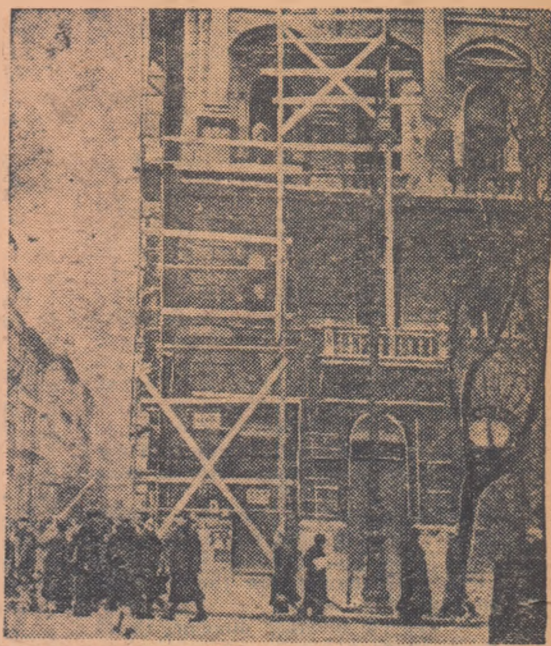
Azi poporul maghiar muncește fără răgaz să-și refacă patria. Țările prietene din lagărul socialismului îl ajută din plin. Numai U.R.S.S. a trimis 4.284 vagoane cu alimente, iar China a acordat Ungariei un ajutor de 30 milioane ruble. Cu toate greutățile care mai dăinuie, viața și-a reluat cursul normal în Ungaria. La 21 decembrie s-au extras de pildă 29 tone cărbune, iar la 13 ianuarie s-au extras 48 tone. Faptele acestea arată limpede că poporul maghiar știe să lupte cu bărbăție și că mersul său spre socialism va fi încununat de biruință.

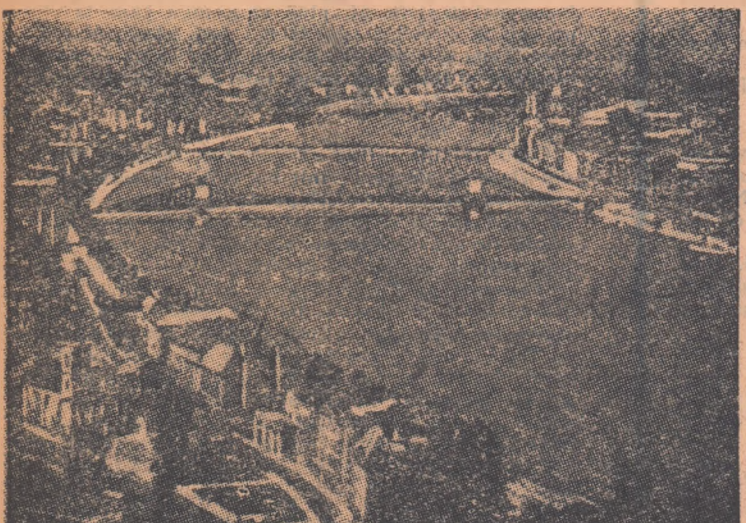
* * *

Clădirile distruse sau avariate de contrarevoluționari sînt reconstruite cu repeziciune. Orașele Ungariei își recapătă aspectul obișnuit.

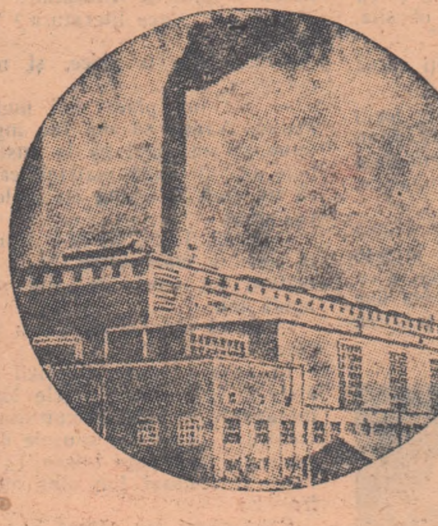
Cei mai mici cetățeni ai Budapestei și-au reluat drumul lor zilnic spre școli și cămine.

* * *





Vedere din Budapesta.



Combinatul Chimic din Borsod.



Nicuță Tănase

Acțiunea P.1500

(Continuare din nr. 8)

Tot la fel de gălăgioși sînt și copiii de aici, nu sînt mai breji. Șeful clasei a șaptea, în care sînt și eu, e un băiat mărunțel, frumos, cu freză. Pare să fie un băiat foarte bun, e liniștit și-și dă într-una părul din ochi. In prima zi a venit la mine și mi-a întins mîna.

— Mă cheamă Dinu Constantin.

I-am întins mîna.

— Victor Condruț.

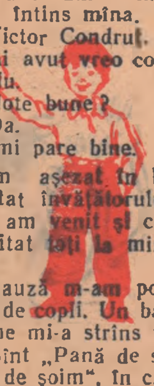
— Ai avut vreo corigență?

— Nu.

— Note bune?

— Da.

— Imi pare bine.



M-am așezat în bancă cu el. Cînd m-a prezentat învățătorului și a spus de la ce școală am venit și cu ce medie am trecut, s-au uitat toți la mine. A început pe urmă lecția.

In pauză m-am pomenit înconjurat de o droaie de copii. Un băiat puțin mai înalt decît mine mi-a strîns mîna.

— Sînt „Pană de șoim", șeful tribului „Pană de șoim", în catalog sînt trecut Chiru Ion. Vrei să faci parte din tribul meu?

Am dat din cap în semn că accept. Mi-a recomandat pe rînd tot tribul lui. Chiru vorbea repede. Ținea o mînă în buzunar, iar cu cealaltă făcea semne prin aer în timp ce vorbea:

— Asta-i Oprinescu, fost leneșul clasei, fost furăcios, el a furat muzicuța cu schimbător a lui Dinu. Acum e unul dintre cei mai buni membrii ai tribului „Pană de șoim". — Dar gîndul meu era în altă parte. La tata. Mi s-a făcut dor de el.

Oprinescu e un vlăjgan înalt, căruia cu ușurință îi dai 17 ani. Are fața prelungă, pantalonii curați, dar peticiți și se scobește mereu în nas. Mi-a strîns mîna ca într-un [illegible] și a mormăit:

A venit la rînd un băiat cu ochii mari, cu părul netuns de cine știe cînd, zgîriat pe față și cu cîteva cucuie în cap.

— Asta-i Rădulescu, cel mai bătăuș, din cînd în cînd o mai încasează și el — îmi zice Pană de șoim.

Rădulescu mă măsoară, cu ochii lui mari, îmi pune mîna pe umăr, împinge un picior înainte și umezindu-și buzele cu limba, începu:

— Să te ferească dumnezeu să cazi pe mîna mea, puiule.

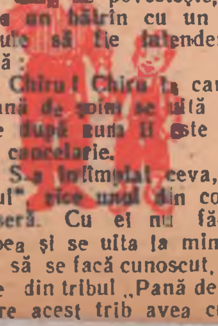
Vorbește. Mie mi se pare că îl aud pe tata. Inchid ochii și iar îi deschid. Nu e tata. E băiatul ăsta care vorbește pe nas.

— Ce te uiți așa la mine? Cu patru m-am bătut. Era imposibil să nu o încasez și eu. Da, patru și mai toți vlăjgani.

— Dar de ce te-ai bătut cu ei? întreb cu gîndul în altă parte.

— Spune tu Chirule, să nu creadă că mă laud.

Incepe să povestească Chiru. Mare lucru n-am înțeles, că, v-am spus, pe mine mă durea altceva. In orice caz mi-am dat seama că era vorba de o verișoară a lui, Otilia, căreia niște băieți i-ar fi furat un binoclu de care aveau ei nevoie în nu știu ce misiune.



In timp ce povestește, în ușa cancelariei apare un bătrîn cu un clopoțel în mînă. Trebuie să fie intendentul școlii. Acesta strigă:

— Chiru! Chiru la cancelarie.

Pană de șoim se uită la toți pe rînd, clipește după cum îi este obiceiul și aleargă spre cancelarie.

— S-a întîmplat ceva, dacă-l cheamă pe „șeful", zice unul din copiii care mă înconjuraseră. Cu el nu făcusem cunoștință. Vorbea și se uita la mine, mi se părea că vrea să se facă cunoscut, să aflu că și el face parte din tribul „Pană de șoim". Am aflat că despre acest trib avea cunoștință și școala. Apoi Dinu mi-a povestit cum a fost ajutat el de tribul „Pană de șoim". Cum taică-său era să fure niște scînduri de la un depozit la care lucrează și cum datorită planului X al lui Chiru, Sterică, un răufăcător, fusese dat pe mîna miliției.

Deodată auzim o fluierătură, un semnal, toată banda care ne înconjura a întors capul. Chiru. Venea Chiru de la cancelarie.

— Formidabil, fraților, formidabil

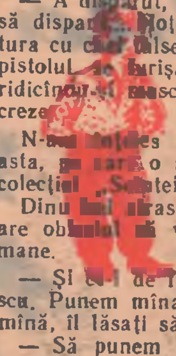
— Ce s-a întîmplat?

Copiii îl înconjurară pe el de data asta. M-am băgat și eu printre ei.

— Formidabil, auziți, în timpul vacanței a dispărut fără urmă colecția gazetei „Scînteia pionierului".

— Cum a dispărut?

— A dispărut, și Chiru dă din umeri. Cum să dispară... Hoțul ținînd într-o mînă legătura cu chei false, iar în cealaltă lanterna și pistolul se furișă pînă la casa de bani și, ridicîndu-și masca de pe ochi, începu să lucreze.



N-am înțeles ce legătură avea povestea asta, pe care o spunea Chiru, cu dispariția colecției „Scînteia pionierului".

Dinu îmi atrase atenția că Pană de șoim are obiceiul să vorbească cu fraze din romane.

— Și ce-i de făcut? îl întrerupse Rădulescu. Punem mîna pe hoț. Dacă îmi cade în mînă, îl lăsați să-l judec eu. Imi promiteți?

— Să punem noi mîna pe el și vedem, mormăi și Oprinescu.

Chiru îl apucă de gît pe Oprinescu.

— Ascultă, ia spune, nu cumva ai șterpelit tu...

— Eu? Să moară mă-sa...

— Ți-am spus să nu te mai juri... Fraților, trebuie să facem un plan de acțiune, și acest plan se va numi „planul Y". Mîine dimineață tu, Dinule, Rădulescu, Oprinescu, eu și... Chiru mă privește.

— Și tu, Condruț vrei să faci parte, să participi și tu cu noi la rezolvarea planului Y?

— Vreau.

— Atunci mîine dimineață, cu o oră înainte de începerea cursurilor, în fața cancelariei.

Ceilalți copii începură să mormăie.

— Pe mine de ce nu mă chemi? Se plînge un bondoc plin de cerneală pe mîini, pe haine. Are cerneală pînă și în urechi.

— Tu să vorbești cînd n-ai să mai fi așa murdar. Și Rădulescu îl apucă de ureche și-l săltă puțin în sus.

— Rădulescule, îl oprește Chiru, iar faci uz de metode sălbatice?

— Ia, mîna... deșteptule, prinde curaj bondocul.

(Va urma)

SPORT

In preajma concursului

De cînd intrase cu sania într-un copac, Drăgoi Ion nu mai venise pe pîrtia de la Dealul Viilor. Nu pentru că s-ar fi lovit chiar așa de rău, sau că i-ar fi fost rușine de ceilalți. In definitiv, cui nu i se poate întîmpla așa ceva? Ce, parcă dacă conduci cel mai bine sania, nu poți greși o dată? Altceva se întîmplase însă. In izbitură, sania se hîrbuise rău: bara din față se strîmbase, iar fundul se rupsese. In halul ăsta, chiar că nu se mai putea folosi de ea. Și asta tocmai acum, în preajma concursului. Cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut Ionică, era să se apuce de lucru...

Tăierea și lustruirea lemnului nu-l luă prea mult timp, mai ales că nu era prima oară cînd făcea lucrul acesta. Mai multă bătaie de cap i-a dat însă bara. De cîteva ori îi veni să se lase păgubaș. Dar antrenamentele?... Se poate să te prezinți la un concurs fără antrenament? Și iarăși apucă cu mîna dreaptă ciocanul, iar cu cea stîngă bara de metal și poc!... Poc!... Cît a muncit în ziua aceea nu pot să vă spun. Trei, patru, cinci ore?! Sau mai multe? Seara însă, cînd a intrat în casă, era fericit.

A doua zi dimineața privi sania încîntat, îi mai lustrui tălpicile, cu o bucată de șmirghel și o porni la drum. Cînd ajunse pe deal, ceilalți pionieri se dădeau de mult cu sania. Fără a pierde vremea, urcă în vîrf, își făcu ușurel vînt și, cît ai clipi, sania își luă zborul. Pauza de cîteva zile pe care o făcuse, nu avusese nici o influență asupra „formei" în care se afla Ionică, și nici sania nu pățise nimic. Dimpotrivă, i se părea că merge mai repede ca înainte. Din cînd în cînd se mai oprea și privea la cîte un pionier care, „din cauza vitezei", nu putea lua turnanta și intra cu sanie cu tot în troienele de zăpadă ce străjuiau pîrtia. Ce să-i faci, așa-i iarna: cazi, te ridici... și-i dai drumul mai departe!...

Puțin timp mai e pînă la ziua în care pionierii de la Școala de 7 ani din Răzvadul de Jos, printre care se numără și Ionică, vor lua startul în faza I — pe comună — din cadrul spartachiadei de iarnă a tineretului. De aceea, s-au pregătit cu atîta sîrguință. Și încă ceva: acum ei trebuie să ocupe un loc cît mai bun în clasamentul final, deoarece au de apărat renumele pe care și l-au cucerit cu un an în urmă... Iar Ionică — renumele său de cel mai bun la săniuș.

Emil DOBRESCU